

XXVIII

Události se ženou šíleným tempem. Přijel Biančin otec. Stál jsem dnes na rohu Fontánové a Skarabeovy ulice, když přijel lesklý otevřený landaur s vnitřkem širokým a mělkým jako mušle. V té bílé hedvábné mušli jsem uviděl Bianku, měla tylové šaty a napůl ležela na sedadle. Její jemný profil byl zastíněn krempou klobouku, která byla sklopená a přidržovaná stužkou pod bradou. Bianka se utápěla v chmýří bílého hedvábí; seděla vedle pána v černém císařském kabátě a bílé pikové vestě, na níž se leskl těžký zlatý řetěz s mnoha přívěsky. Pod černým, hluboko posazeným cylindrem se šedala uzavřená, zachmuřená tvář s licousy. Při pohledu na něho jsem se otrásl do hloubi duše. Nemohlo být pochybností. Byl to pan de V . . .

Zatímco mě míjel elegantní povoz diskrétně dunící pružnou kočárovou boudou, Bianka prohodila cosi k otci, ten se obrátil a upřel na mě svoje velké černé brýle. Měl obličej jako šedý bezhřívý lev.

Vzrušen, téměř nepříčetný velmi protikladnými city, jsem zvolal: „ . . . počítej se mnou . . .!“ – a – „do poslední kapky krve . . .“ a vystřelil jsem do vzduchu z pistole, kterou jsem vytáhl ze zá-
ňadří.

XXIX

Mnohé svědčí o tom, že František Josef I. byl vlastně mocným a smutným demiurgem. Jeho oči, úzké, tupé jako knoflíčky, sedící v trojúhelníkovitých deltách vrásek nebyly očima člověka. Jeho obličej, orámovaný mléčně bílými, dozadu sčesanými licousy jako u japonských démonů, byl obličejem starého, nevrlého lišáka. Z dálky, z výšek schönbrunnských teras tento obličej zásluhou jistého složení vrásek vypadal usměvavě. Zblízka se tento úsměv demaskoval v grimasu hořkosti a přízemní střízlivosti, nerozjasněné trpytem nějaké ideje. V okamžiku, kdy se na jevišti světa objevil v generálském zeleném chocholu, v tyrkysovém plášti až na zem, lehce přihrbený a salutující, svět ve svém vývoji došel k jakési šťastné hranici. Všecky formy, které vyčerpaly svůj obsah v nekonečných metamorfózách, visely už volně na věcech, napůl odlouplé, jenjen spadnout. Svět se dral prudce z kukly, líhl se v mladých, štěbetavých a neslýchaných barvách, šťastně se uvolňoval ve všech uzlech a záhybech. Chybělo jen málo, a mapa světa, ta plachta plná záplat a barev, byla by rozvlněná a plná nadšení ulítla do vzduchu. František Josef I. to pocítil jako osobní nebezpečí. Jeho živlem byl svět zasazený v pravidla prózy, v pragmatiku nudy. Duch kancelářů a oběžníků byl jeho duchem. A podivná věc. Ten suchý a otupělý stařec, který neměl v sobě nic poutavého, dokázal přetáhnout velkou část všeho stvoření na svoji stranu. Všichni loajální a prozíraví otcové rodin se pocítili ohroženi spolu